

கண்டதைச் சொல்லுகிறேன்

“கண்டதைச் சொல்லுகிறேன் - உங்கள் கதையைச் சொல்லுகிறேன் - இதைக் காணவும் கண்டு நாணவும் உமக்குக் காரணம் இல்லையென்றால் அவமானம் எனக்குண்டோ?”

கண்டதைச் சொல்லுகிறேன்

ஒரு ப்ரஸ் கான்ஃபெரன்ஸ் முடிந்து நிருபர்கள் வெளியே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நிருபர்கள் 'கிஃப்ட்' வாங்கலாமா கூடாதா என்பதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லார் கையிலும் சற்று முன் “கிஃப்ட்” டாகப் பெற்ற புடவை இருக்கிறது,

“இந்த 'கிஃப்ட்' விவகாரம் வரவர மோசமாப் போச்சு! பேனா, பென்சில், டயரி என்றால் பரவாயில்லை. ட்ரான்சிஸ்டர், ஃப்ளாஸ்க், குடை என்றாகி விட்டதே!”

"புடவை பரவாயில்லையா?"

" ஹி ஹி ஹி"

“கொடுக்க வசதியிருக்கிறவன் தருகிறான். வாங்கினால் என்ன தப்பு?”

“காசு கொடுக்காமல் ஒரு பொருள் உன் வீட்டிற்குள் வந்தால், உன் சுதந்திரம் வெளியே போய்விட்டது என்று அர்த்தம்.”

"நோ: நோ. 'கிஃப்ட்' வாங்கினாலும் கூட, விருப்பு வெறுப்பின்றி செய்தி தந்தால் போதும்."

"சரி. அப்புறம் அடுத்த ப்ரஸ் மீட்டில் அந்த ஆள் முகத்தில் எப்படி விழிப்பீர்?"

தருகிற கிஃப்டை கௌரவமாய் தரக்கூடாதா? க்யூவில் நிற்க வைத்துத் தருவானேன்?"

"உமக்கு க்யூவில் நிற்க இஷ்டமில்லாவிட்டால் போய் விட்டிருக்கலாமே!"

"அட, நமக்கு வரும் சம்பளத்தில் நாமாக எந்த நாளில் இதையெல்லாம் வாங்கப் போகிறோம்?"

"சரி. உமக்குத்தான் சம்பளம் குறைச்சல். அதோ முன்னே போகிறாரே, பெரிய பத்திரிகையின் நிருபர், அவருக்கென்ன? அவர் உமக்கு கிஃப்ட் தரமுடியும், தெரியுமா?"

கிஃப்ட் வாங்காத ஒரு 'பிழைக்கத் தெரியாத' நிருபர் சொல்கிறார்: " நீங்க எல்லாரும் கிஃப்ட் வாங்கறதைப் பத்தி கவலையில்லே. ஆனா, வாங்கறவன் வாங்காதவன் எல்லாரையும் பத்தி கொடுக்கறவன் என்ன நினைக்கறான் தெரியுமா?"

அதைப்பற்றி எங்களுக்கென்ன கவலை என்கிற மாதிரி ஒரு பார்வையுடன் மற்றவர்கள் பஸ்சில் ஏறுகிறார்கள். 'பிழைக்கத் தெரியாதவர்' இன்னொரு பஸ்சில் ஏறுகிறார். எல்லாரும் போகும் இடம் ஒன்றுதான், இன்னொரு பிரஸ் மீட்.

•

ஆறேழு ஹோட்டல் உரிமையாளர்கள், சில அரசு அதிகாரிகள், பொதுமக்கள் எல்லாரையும் சந்தித்துவிட்டு அந்த நிருபர் அலுவலகம் திரும்பினார். பொதுமக்களை பாதிக்கிற ஒரு பிரச்சினை பற்றி சுவையான ரிப்போர்ட் தரப்போதுமான தகவல்கள் கிடைத்த மகிழ்ச்சியுடன் தம் வேலையில் ஈடுபட்டார்.

தன்னுடைய ரிப்போர்ட், உதவி ஆசிரியர்களின் கத்தரிக் கரங்களில் என்ன ஆகும் என்பதைப் பற்றி அந்த நிருபருக்குக் கவலையில்லை. ஏனெனில் அந்த விஷயம் பற்றி ரிப்போர்ட் தரும்படி செய்தி ஆசிரியரே கோரியிருந்தார்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து தம் ரிப்போர்ட்டை செய்தி ஆசிரியருக்கு அனுப்பினார் நிருபர். ஏதேனும் சந்தேகம் ஏற்பட்டால் உதவுவதற்காக தம் அறையில் காத்திருந்தார்.

சில நிமிடங்களுக்குள்ளாக செய்தி ஆசிரியர் நிருபரைத் தேடிவந்தார்.

"என்ன இப்படி ரிப்போர்ட் தந்திருக்கியே!"

"நீங்க கேட்டபடிதானே இருக்கு!"

அதில்லே. ஹோட்டல்கள் விலையை உயர்த்த நியாயமில்லைனு இருக்கிறதே?"

"ஆமாம் சார். கிடைச்ச தகவல்கள்படி எல்லா புள்ளிவிவரங்களும் கொடுத்திருக்கேன். அரசு நடத்தற ஹோட்டல் விலை குறைவாயிருந்தும் லாபத்துல நடக்குது. ஹோட்டல்காரர்களுடைய சில நியாயமான பிரச்சனைகளையும் குறிப்பிட்டிருக்கேன்."

"இந்த ரிப்போர்ட்டை போடமுடியாது. பெரும்பாலும் ஹோட்டலியர்சுக்கு பாதகமா இருக்கே,"

"கிடைச்ச உண்மைகளை தந்திருக்கேன்."

“அதெல்லாம் சரி. நம்ம பேப்பரை, தங்கள் ஹோட்டல்கள்ல ஆளுக்கு நூறு காப்பி வாங்கறதா சந்தா தந்திருக்காங்க. அப்புறம் அது நின்று போகும்.”

“சில நூறு சந்தாதாரர்கள் முக்கியமா? பல ஆயிரம் வாசகர்களான பொதுமக்கள் முக்கியமா?”

செய்தி ஆசிரியர் திரும்பிப் போய் விட்டார். அந்த ரிப்போர்ட் என்ன ஆயிற்று என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

•

ஒரு நாளிதழின் நிருபர்கள் அறை. “மேஸ்திரி’ என்று முதுகுக்குப் பின்னே அழைக்கப்படும் தலைமை நிருபரும், ‘சித்தாள்’ ஆகிய ஒரு ஜூனியர் நிருபரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“சார், சர்வீஸ் கமிஷன் கேள்வித்தாள்கள் அவுட்டாகிவிட்டன.”

“உமக்கெப்படித் தெரியும்?”

“பக்கத்து வீட்டுப் பெண் நேற்று சில தலைப்புகளில் கட்டுரை எழுதுவது எப்படி என்று என்னைக் கேட்டாள். நாளைய தேர்வில் இதே தலைப்புகள் தான் வரப்போகிறதாம் என்றாள். இன்றைக்கு கேள்வித்தாளை வாங்கிப் பார்த்தேன். அப்படியேதான் வந்திருக்கின்றன.”

“எதற்கும் ந்யூஸ் எடிட்டரைக் கேளும்.”

செய்தி ஆசிரியர் “எதற்கும் சர்வீஸ் கமிஷன் அதிகாரிகளைக் கேளும்” என்றார், ஜூனியர் உடனே தொலை பேசினார்.

“நீங்கள் சொல்கிறமாதிரி எனக்கேதும் தகவல் இல்லை. நாளை காலை திரும்பத் தொலைபேசங்களேன்” என்று அதிகாரியிடமிருந்து பதில் வந்தது.

மறுநாள்காலை, ஜூனியர் அந்த அதிகாரியுடன் தொடர்பு கொண்டபோது, அதிகாரி முரட்டுத்தனமாகப் பேசினார். நேரில் வந்தால்தான் பேசவேன் என்றார். ஒரு சில நிமிடங்களில் நிருபர்கள் அறை தொலைபேசி ஒலித்தது. ஜூனியர் எடுத்தார். அவருக்குத்தான் அழைப்பு. ஒரு சீனியர் நிருபர் பேசினார்.

(மிஸ்டர்.....சர்வீஸ் கமிஷன் கேள்வித்தாள் விஷயமாக ஏதாவது கேட்டீர்களா?)
இவருக்கெப்படி தெரிந்தது? தலைமை நிருபர், செய்தி ஆசிரியரைத் தவிர சக நிருபர்கள் யாரிடமும் இதைப் பேசவில்லையே! புதிரை சீனியரே விடுவித்தார்.

“போலீசில் எனக்கு வேண்டிய ஒருவர் சொன்னார். நீங்கள் எந்த சர்வீஸ் கமிஷன் அதிகாரியோடு பேசினீர்களோ, அவர் உங்கள் மீது போலீசில் புகார் தந்திருக்கிறார்.”

என் மீதா? எதற்கு?"

"உங்களுக்கும் கேள்வித்தாள் அவுட்டானதற்கும் தொடர்பிருக்குமென அவருக்கு சந்தேகமாம்."

"ஓ... இப்படி கேள்வி கேட்கிற நிருபர்களையே சந்தேகப்படுவதென்று ஆரம்பித்தால், நம் வர்க்கமே உள்ளேதான் இருக்கும். அந்த அதிகாரி என்னை நேரில் வரச் சொல்லியிருக்கிறார். போகப் போகிறேன்."

"வேண்டாம். அந்த அதிகாரி வேண்டுமென்றுதான் உங்களை நேரில் வரச்சொல்லியிருக்கிறார். அங்கே போலீஸ் காத்திருக்கிறது. தவிர, ஆஃபீஸ் மேலிடத்துக்கும் தகவல் போயிருக்கிறது. அப்புறம் உங்கள் இஷ்டம்."

"நான் ந்யூஸ் எடிட்டரோடு பேசுகிறேன்; நன்றி."

ஜூனியர், செய்தி ஆசிரியரைச் சந்தித்தார். "என்னப்பா உன் மீது போலீஸ் கம்பளெயண்ட்டாமே!" இங்கேயும் தகவல் வந்து விட்டதோ.

"யெஸ் சார். ஆனாலும் நான் போகலாமென்று பார்க்கிறேன்."

"ஏன் வம்பு? போகட்டும். விட்டுவிடு. ஆஃபீஸ் அக்கறை ஏதோ இருக்கிறாற் போலிருக்கு"

போலிசைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. உங்களுக்கு செய்தி வேண்டாமா?"

"வேண்டாம்"

"அப்படியானால் சரி!"

•

பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்றால் என்ன என்று யாராவது தயவு செய்து சொல்கிறீர்களா?

- வம்பன்
NEWSMAN SPECIAL ISSUE 1977